

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 314/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Ingrida Linkešová, s. r. o., Kovačická 15075/4, Banská Bystrica, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 15C/63/2022-284 z 30. apríla 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 29. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu, ktorým nebol ako intervenient pripustený na stranu žalobkyne.

II.

2. Žalobkyňa sa žalobou domáha určenia neplatnosti uznania dlhu, ktorým žalovaný 1 (jej bývalý manžel) uznal, že žalovanému 2 (obchodnej spoločnosti) ako veriteľovi zaplatí 715 000 eur, a z dôvodu, že žalovanému 1 podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka na takýto právny úkon nedala súhlas. Sťažovateľ do konania na stranu žalobkyne vstúpil podaním z apríla 2024 s tým, že výsledok sporu môže mať priamy vplyv na jeho hmotnoprávne postavenie, keďže je tiež veriteľom žalovaného 1 a v jeho záujme je, aby žalovaný 1 nebol dlžníkom žalovaného 2. Žalobkyňa však na to navrhla, aby okresný súd rozhodol tak, že vstup sťažovateľa ako intervenienta na jej stranu nepripúšťa, keďže sťažovateľ nemá právny záujem na výsledku sporu a ani nijak nekonkretizoval, z akého hmotnoprávneho predpisu odvodzuje svoj právny záujem na výsledku sporu.

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresný súd podľa § 83 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) rozhodol, že vstup sťažovateľa ako intervenienta nie je prípustný. Vychádzal z § 81 CSP, podľa ktorého intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania. Nepovažoval za preukázané, že sťažovateľ je veriteľom žalovaného 1, keďže sťažovateľ toto postavenie nekonkretizoval a ani o tom nepredložil žiadne dôkazy. I keby bolo preukázané, že sťažovateľ je veriteľom žalovaného 1, ani tak by nebolo možné dospieť k tomu, že má právny záujem na výsledku sporu, keďže rozhodnutie v spore bude záväzné len pre strany. Podľa okresného súdu právny záujem je daný, ak je medzi intervenientom a stranou sporu hmotnoprávny vzťah, pre ktorý má vyriešenie sporu povahu predbežnej otázky a jeho vyriešenie predurčí právny vzťah intervenienta a strany, ktorú podporuje. Takýto vzťah sťažovateľa a žalobkyne však nemožno identifikovať a sťažovateľ ho ani netvrdí. Sťažovateľom tvrdený záujem, aby žalovaný 1 nebol dlžníkom žalovaného 2, nevyrieši určenie neplatnosti uznania dlhu, keďže to nerieši otázku, či je žalovaný 1 dlžníkom žalovaného 2. Okrem toho sa v inom konaní rieši, či dlh žalovaného 1 voči žalovanému 2 vôbec existuje.

III.

4. Sťažovateľ uvádza, že proti namietanému uzneseniu podal aj dovolanie a ústavnú sťažnosť podáva z dôvodu právnej istoty s ohľadom na lehotu na podanie ústavnej sťažnosti, keďže v rozhodovacej praxi súdov je sporná otázka možnosti podania dovolania proti namietanému uzneseniu. Je toho názoru, že uznesenie nie je správne, čo vedie k porušeniu jeho ústavných práv. Tvrdí, že má právny záujem na úspechu žalobkyne v jej spore z hľadiska hmotného práva. Ak bude žalobkyňa úspešná, bude napravený stav, v ktorom hrozí odčerpanie majetku žalobkyne a žalovaného 1, čo bude viesť k uspokojeniu jeho dlhu. Okrem toho namieta nedostatočnosť odôvodnenia uznesenia.

IV.

5. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá. Aj keď sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu podal dovolanie, nemožno dospieť k záveru, že by bolo prípustné. Sťažovateľ nekonkrétne poukazuje na rozdielnosť prístupov týkajúcu sa prípustnosti dovolania proti uzneseniu o nepripustení intervenienta. Takýto rozpor je nepredstaviteľný, keďže podľa § 419 CSP dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a len vtedy, keď to CSP pripúšťa. Podanie zjavne neprípustného dovolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie nezakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti či už pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, alebo pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Čo sa týka námietky nedostatočného odôvodnenia uznesenia okresného súdu, treba vychádzať z toho, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky stranou nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou konania. Odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o plnej realizácii základného práva na spravodlivý proces (I. ÚS 218/2019).

7. Odôvodnenie namietaného uznesenia okresného súdu je dostatočné, keďže jasne odpovedá na sťažovateľom nastolenú procesnú otázku, či má právny záujem na výsledku konania. Obsahuje dve argumentačné línie, ktoré obe tvoria dostatočný základ pre porozumenie záveru o nedostatku právneho záujmu sťažovateľa na výsledku konania. Prvá línia jasne vyjadruje, že sťažovateľ vôbec neosvedčil, že by bol veriteľom žalovaného 1. Tento záver sťažovateľ ani v ústavnej sťažnosti nenamietá a vôbec neuvádza skutočnosti, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že je veriteľom žalovaného 1. Druhá línia argumentácie okresného jasne vysvetľuje, že i keby bol sťažovateľ veriteľom žalovaného 1, nemá právny záujem na výsledku sporu. Ani tento záver okresného súdu sťažovateľ nenamietá argumentáciou, z ktorej by bolo možné dospieť k tomu, že vyargumentovaný záver okresného súdu je nesprávny.

8. Pri posúdení vecnej správnosti namietaného uznesenia treba vychádzať z toho, že ústavný súd nemá právomoc preskúmať právne názory všeobecných súdov pri výklade a uplatňovaní zákonov a ich skutkové a právne závery sú predmetom kontroly ústavného súdu len, ak sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (IV. ÚS 43/04). Procesnému charakteru ústavnou sťažnosťou namietaného uznesenia treba prispôbiť aj intenzitu jeho prieskumu. Možnosť porušenia procesných ústavných práv je vo všeobecnosti pri rozhodnutiach o nepripustení vstupu intervenienta v civilnom spore značne znížená. Muselo by ísť o extrémny exces, aby bolo možné konštatovať ústavne relevantnú intenzitu zásahu do základných práv (II. ÚS 114/2020).

9. Právny záujem na výsledku sporu tak, ako vyplýva z § 81 CSP, je relatívne neurčitý a pre výklad otvorený pojem, ktorý vyžaduje ďalšiu interpretáciu zo strany všeobecných súdov. Či do konania vstupujúca osoba má právny záujem na výsledku sporu, je dané len v tom prípade, ak takýto záujem vyplýva z ustanovení hmotného práva. U intervenienta sa právny záujem prejavuje tak, že dôvodom jeho pristúpenia je jeho záujem, ktorý korešponduje so záujmom strany uspieť v spore. Musí ísť o právny záujem na výsledku sporu s priamym dopadom do hmotného práva. Ak je daný právny záujem, znamená to, že rozsudok súdu bude mať vplyv aj na právne postavenie intervenienta a zasiahne do jeho práv a povinností. Z argumentácie sťažovateľa však vôbec nevyplýva, ako by sa rozhodnutie v spore malo prejavovať v jeho právnom postavení, či už vo vzťahu k žalobkyni, alebo žalovanému 1. Vyššia miera pravdepodobnosti uspokojenia jeho pohľadávky z majetku žalovaného 1 neosvedčuje priamy hmotnoprávny vzťah sťažovateľa a žalobkyne. Preto nemožno dospieť k záveru, že by záver namietaného uznesenia bol zjavne mylný, teda arbitrárny.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Robert Šorl
predseda senátu